

SOTURI- KISSAT

ETÄISET KAIUT

TÄHTIEN ENNE

2

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, OMEN OF THE STARS #2: FADING ECHOES

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, OMEN OF THE STARS #2: FADING ECHOES

Text copyright © Working Partners Limited 2009

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2017

ISBN 978-951-0-49644-2

Painettu EU:ssa

Todelliselle Murattitassulle, ja koko FarDriving Clanille

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Parantaja	NÄRHISULKA – harmaa raidallinen kolli, jolla on sokeat siniset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli MILLI – juovikas harmaankirjava naaras TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras, jolla on vihreät silmät SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät PIILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli, jolla on siniset silmät KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä OKAKYNSI – kullanuskea raidallinen kolli ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät LEHTILAMPI – vaaleanuskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

LUKKIKOIPi – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät
KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli
VALKOSIIPi – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät

MARJANENÄ – kermanvärinen kolli

PÄHKINÄHÄNTÄ – pieni harmaavalkoinen naaras

HIIRIVIIKSI – harmaavalkoinen kolli

TUHKASYDÄN – harmaa raidallinen naaras;

MURATTITASSUN mestari

LEIJONAROIHU – kullanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; KYYHKYTASSUN mestari

KETTULOIKKA – punertava raidallinen kolli

JÄÄPILVI – valkoinen naaras

KONNA-ASKEL – mustavalkoinen kolli

RUUSUKUKKA – vaaleanruskea naaras

VARPULOISTE – tummanruskea naaras

KUKKASADE – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras

KIMALAISRAITA – hyvin vaalean harmaa kolli, jolla on mustia raitoja

Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)
KYYHKYTASSU – vaaleanharmaa naaras, jolla on siniset silmät
MURATTITASSU – hopeanharmaan ja valkoisen kirjava naaras, jolla on tummansiniset silmät

Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vihreät silmät

KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen
kissa, joka on kotoisin hevospaikasta
UNIKKOHALLA – kilpikonnakuvioinen naaras;
MARJANENÄN pentujen **KIRSIKKAPENNUN** (kellan-
punainen naaras) ja **KONTIAISPENNUN** (ruskean-
vaalea kolli) emo

Klaanin-
vanhimmat

(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät
vanhoja päiviään)

HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras
SULO – pulska raidallinen kolli, jolla on harmaa
kuono; entinen erakko
PITKÄHÄNTÄ – vaaleankirjava kolli, jolla on mustat
raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi
menetettyään näkönsä

VARJOKLAANI

Päällikkö

MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli,
jolla on valtavat pikimustat käpälät

Varapäällikkö

RUOSTETURKKI – punaruskea naaras

Parantaja

PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli;
LIEKKIHÄNNÄN (kellanpunainen kolli) mestari

Soturit

TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; **HILLERITASSUN**
(vaaleanruskea-harmaa kolli) mestari
PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli
SAVUJALKA – musta kolli
KONNAJALKA – tummanruskea kolli
OMENATURKKI – täplikäs ruskea naaras

VARISHALLA – mustavalkoinen kolli

ROTTA-ARPI – ruskea kolli, jolla on selässä pitkä arpi; **MÄNTYTASSUN** (musta naaras) mestari

LUMILINTU – puhtaanvalkoinen naaras

KELTATURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on vihreät silmät; **KOTTARAISTASSUN** (kellanpunainen kolli) mestari

OLIIVINENÄ – kilpikonnakuvioinen naaras

PÖLLÖKYNSI – vaaleanruskea raidallinen kolli

PÄÄSTÄISJALKA – harmaa naaras, jolla on mustat tassut

KARSITURKKI – tummanharmaa kolli

PUNAPAJU – täplikäs ruskea-kellanpunainen kolli

TIIKERISYDÄN – tummanruskea raidallinen kolli

HUOMENKARVA – kermanvärinen naaras

Kuningattaret **SYKKYRÄTURKKI** – raidallinen naaras, jonka pitkät karvat sojottavat eri suuntiin

MURATTIHÄNTÄ – mustan, valkoisen ja kilpikonnakuvioisen kirjava naaras

Klaanin-
vanhimmat

SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli

UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras

KÄÄRMEHÄNTÄ – tummanruskea kolli, jolla on raidallinen häntä

VALKOVESI – valkoinen pitkäkarvainen naaras, jonka toinen silmä on sokea

TUULIKLAANI

Päällikkö	YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli
Varapäällikkö	SAARNIJALKA – harmaa naaras
Parantaja	HAUKKALENTO – täplikäs harmaa kolli
Soturit	VARISSULKA – tummanharmaa kolli PÖLLÖVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli; VIKSITASSUN (vaaleanruskea kolli) mestari VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras YÖPILVI – musta naaras PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea harmaa- valkoinen naaras, jolla on siniset silmät LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat käpälät JÄNISLOIKKA – ruskeavalkoinen kolli LEHTIHÄNTÄ – tumma raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät MUURAHAIISKARVA – ruskea kolli, jonka toinen korva on musta HIILLOSJALKA – harmaa kolli, jolla on kaksi tummaa käpälää KANERVAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on siniset silmät; HERNETASSUN (harmaa- valkoinen naaras) mestari VIIMATURKKI – musta kolli, jolla on meripihkan- väriset silmät; JÄRKÄLETASSUN (iso vaaleanharmaa kolli) mestari SARAVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen naaras PÄÄSKYHÄNTÄ – tummanharmaa naaras AURINKOPISTOS – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on otsassa iso valkoinen laikku

Klaanin- vanhimmat	SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli LOVIKORVA – raidallinen kolli
-----------------------	---

JOKIKLAANI

Päällikkö	LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullankirjava naaras
Varapäällikkö	USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Parantaja	PERHONSIPI – täplikäs kullanvärinen naaras; PAJUHOHTEN (harmaa raidallinen naaras) mestari
Soturit	RUOKOVIIKSI – musta kolli; LOMMOTASSUN (tummanruskea raidallinen kolli) mestari HARMAAUSVA – vaaleanharmaa raidallinen naaras; TAIMENTASSUN (vaaleanharmaa raidallinen naaras) mestari MINTTUTURKKI – vaaleanharmaa raidallinen kolli JÄÄSIPI – valkoinen naaras, jolla on siniset silmät SÄRKIHÄNTÄ – tummanharmaa naaras; SAMMALTASSUN (ruskeavalkoinen naaras) mestari SORAJALKA – täplikäs harmaa kolli; KAISLATASSUN (vaaleanruskea raidallinen kolli) mestari MALVANENÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli PUNARINTASIPI – kilpikonnakuvioiden ja valkoisen kirjava kolli KUORIAISVIIKSI – ruskeavalkoinen kirjava kolli KUKKATURKKI – harmaavalkoinen naaras RUOHOKARVA – vaaleanruskea kolli
Kuningattaret	HÄMYTURKKI – ruskea raidallinen naaras

SAMMALTURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras,
jolla on siniset silmät

Klaanin- **KIRJONENÄ** – täplikäs harmaa naaras
vanhimmat **LOIKKAHÄNTÄ** – oranssivalkea kolli

KLAANIEN ULKOPUOLISIA KISSOJA

SAVU – lihaksikas valkoharmaa kolli, joka asuu hevospaikan ladossa
HAHTUVA – pieni valkoharmaa naaras, joka asuu hevospaikassa

MUITA ELÄIMIÄ

KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

kaksijalan-
pesä

kaksijalkojen
viherlehtipaikka

kaksijalkojen polku

kaksijalkojen polku

aukio

VARJOKLAANIN
Leiri

kaksijalkojen
viherlehtipaikka

puolisilta

puoliakko polku

puolisilta

KISSAN SILMIN

SAARI

puro

JOKIKLAANIN
Leiri

hevospaikka

EN
kka

kuulaoppi

hylätty
kaksijalanpesä

vanha ukkospolku

myrskyklaanin
leiri

vanha tammi

JÄRVI

tuuliklaanin
leiri

rikkinäinen
puolisilta

kaksijalkala

ukkospolku

KLAANIT

myrskyklaani

jokiklaani

varjoklaani

tuuliklaani

tähtiklaani

POHJOINEN

hylätty
työmiehen
talo

kivilouhoksenne
(ei käytössä)

kristallilampi

kivi-
louhos

jänökummun
metsä

MAASTO

lehtimetsää

mäntymetsää

suota

järvi

polkuja

pohjoinen

rauhalanjärvi

jänökummu

jänökummun
ratsastustalli

jänökummutie

ESINÄYTÖS

PUIDEN OKSAT kahisivat toisiaan vasten elottoman metsämaan yllä. Usva kietoi sisäänsä sileät puunrungot, luunvaaleat, ja kulki pyörteinä yönmustan metsän läpi. Oksien yläpuolella ammotti taivas tähdettömänä ja kylmänä. Ei ollut kuuta luomassa varjoja, mutta puiden välissä hohti aavemainen valo.

Käpälät kulkivat pitkin kuollutta maata. Kaksi soturia nousi takajaloilleen ja iski toistensa kimppuun heiluen ja vääntyillen hämärässä kuin aaveet. Toinen ruskea. Toinen musta. Tuuli rapisutti puita, kun ruskea kolli kohottautui ja tähtäsi häijyn iskun kohti hoikkaa vastustajaansa. Musta kolli väisti irrottamatta hetkeksikään katsettaan vihollisensa käpälistä, ja hänen silmänsä painuivat keskittyneiksi viiruiksi.

Ruskean soturin lyönti meni ohi ja hän tömähti maahan eikä ehtinyt kääntyä tarpeeksi nopeasti välttääkseen mustan kollin terävää näykkäisyä. Hän sihahti ja nousi taas takajaloilleen, kiepahti ympäri yhdellä jalalla, syöksyi ja jysäytti etukäpäälänsä mustan kollin lavoille kuin kivet.

Kolli lyyhistyi iskun voimasta. Kuului puhahdus, kun hänen rintansa iskeytyi maahan. Ruskea kolli raastoi piikinterävillä kynsillään vastustajansa nahkaa, ja hänen nenänsä värähti, kun haavasta pulpahti helakanpunaista, suolaista verta.

Vikkelästi kuin käärme musta kolli luikahti vihollisensa otteesta ja alkoi huitoa etukäpäpällään puolelta toiselle keinu-
nuen, kunnes ruskea soturi kavahti taemmas. Juuri silloin – huomion herpaantumisen häviävänä hetkenä – musta kolli ponkaisi eteenpäin ja upotti hampaansa syvälle ruskean soturin etujalkaan.

Soturi ulvaisi ja ravisteli kollin irti silmät raivosta leiskuen. Silmänräpäyksen ajan kissat tuijottivat toisiaan laskelmoivan kiiltävin silmin. Sitten musta kolli painautui matalaksi, kierahti ja veti itsensä ruskean kollin lumivalkean vatsan alle. Ennen kuin hän ehti kömpiä pois, ruskea kuitenkin loikkasi hänen päälleen, tarrasi häneen pitkällä, käyrillä kynsillään ja naulitsi hänet maahan.

”Liian hidasta”, ruskea soturi murisi.

Musta kolli rimpuili ja hänen silmissään välähti pakokauhu, kun vihollisen hampaat alkoivat puristua hänen kurkkuunsa.

”*Riittää.*” Varjoista astui esiin tumma raidallinen kolli, jonka jyvät käpälät hämmensivät usvaa.

Kissat jähmettyivät ja päästivät sitten toisistaan irti. Ruskea soturi nousi istumaan toinen etukäpäpä koholla kipeän näköisenä. Musta kolli kömpi käpälilleen ja ravisti turkkiaan niin että maahan sinkoutui veripisaroita.

”Joitain hyviä liikkeitä, Haukkahalla.” Tumma raidallinen kissa nyökkäsi rotevalle soturille; sitten hänen katseensa käännähti mustaan kolliin. ”Sinä edistyt, Viimaturkki, mutta sinun on oltava vielä nopeampi, jos aiot päihittää vahvempia satureita. Jos et pärjää vastustajalle painossa, hae sen sijaan nopeutta ja käytä hänen painoaan häntä vastaan.”

Viimaturkki nyökkäsi. ”Lupaam harjoitella sitä, Tiikeritähti.”

Varjoista pujahti esiin neljäs kolli. Hänen hopeanharmaat raitansa hohtivat hämyssä, kun hän tuli kiehnäämään Tiikeritähteä vasten. ”Haukkahalla pärjää kenelle hyvänsä soturille”, hän kehräsi hunajaisesti. ”Monella kissalla ei ole samanlaisia taitoja ja voimia.”

Tiikeritähti nosti huultaan. ”Vaiti, Mustaraita!” hän sihah-ti. ”Haukkahalla tietää kyllä vahvuutensa.”

Mustaraita hämmästyi. ”Enhän minä –”

Tiikeritähti keskeytti hänet. ”Ja aina on varaa parantaa.”

Erään puun takaa luikahti esiin kissa, jonka yöntumma turkki hapsotti vasten sileänharmaata runkoa. ”Haukkahalla luottaa liikaa voimiinsa”, hän jupisi. ”Viimaturkki taas nopeuteensa. Yhdessä heistä tulisi hyvä soturi. Erikseen he ovat haavoittuvaisia.”

”Rikkotähti.” Haukkahalla tervehti takkuista raidallista kolia, jolla oli hampaat irvessä. ”Pitäisikö meidän kuunnella sellaisen soturin neuvoja, joka epäonnistui Närhisulan vaien-tamisessa?”

Rikkotähti heilautti hännänpäätään. ”En odottanut Tähtiklaanin taistelevan niin hurjasti hänen puolestaan.”

”Älä koskaan aliarvioi vihollistasi.” Haukkahalla ojensi etukäpääläänsä ja sävähti.

Viimaturkki nuolaisi kyljessään olevia syviä viiltoja, ja hänen kielensä värjäytyi punaiseksi hänen omasta verestään.

”Meidän on oltava valmiina”, Tiikeritähti murisi. ”Ei riitä, että pystymme voittamaan yhden vihollisen kerrallaan. Meidän on harjoiteltava kunnes pystymme käymään kokonaista partiota vastaan yhdellä käpälällä.”

Viimaturkki nosti katseensa haavastaan silmät leimahtaen. ”Voitan jo Jänisloikan ja Lehtihännän harjoituksissa.”

Tiikeritähden katse synkkeni. ”Harjoittelu on eri asia. Soturit taistelevat kovemmin, kun on kyse hengestä.”

Viimaturkki kynsi maata. ”Osaan minä taistella kovemmin.”

Tiikeritähti nyökkäsi. ”Sinulla on siihen enemmän aihetta kuin useimmilla.”

Viimaturkin kurkusta kumpusi murahdus.

”Sinulle on tehty vääryyttä”, Tiikeritähti maukui pehmeästi.

Viimaturkin nuoret piirteet näyttivät hämärässä pentumaisilta. ”Sinä tunnut olevan yksi harvoista, jotka tajuavat sen.”

”Olen sanonut, että sinun on kostettava”, Tiikeritähti muistutti. ”Meidän avullamme voit kostaa kaikille kissoille, jotka ovat pettäneet sinut.”

Viimaturkin katse muuttui ahneeksi, kun tumma soturi jatkoi.

”Ja kaikille niille, jotka ovat vain katselleet vierestä mitään tekemättä, kun muut ovat vaatineet itselleen sitä mikä on sinun.”

”Alkaen Varissulasta.” Viimaturkki ärähti isänsä nimen.

Rikkotähti huitaisi ilmaa käyrällä hännällään. ”Mitä isäsi on tehnyt puolustaakseen sinua?” Hänen sanojaan höysti katkeruus, joka tuntui nousevan hänen omista muistoistaan.

Mustaraita luikahti eteen. ”Hän ei ole koskaan ole pitänyt sinua arvossa.”

Tiikeritähti hätisti raidallisen soturin takaisin hännännäpäytyksellä. ”Hän yritti murskata sinut, tehdä sinusta heikon.”

”Ei onnistunut”, Viimaturkki sylkäisi.

”Mutta hän yritti. Kenties hän arvosti myrskyklaanilaispentujaan enemmän. Niiden kolmen ei olisi ikinä pitänyt syntyäkään.” Tiikeritähti tassutti kohti nuorta soturia silmät kiiluen ja katsoi Viimaturkkia silmiin tiukasti kuin saalistaan

lumoava käärme. ”Sinua on imetetty valheilla ja toisten heikkoudella. Olet kärsinyt, kun toisilla on mennyt hyvin. Mutta sinä olet vahva. Panet asiat järjestykseen. Isäsi petti klaaninsa ja sinut. Lehtilampi petti Tähtiklaanin ottamalla kumppanin.”

Viimaturkin häntä viuhtoi. ”Pistän heidät kaikki maksaan teoistaan.” Hänen katseessaan ei ollut tulta, pelkkää kylmää vihaa. ”Saan kostaa joka ikiselle.”

Rikkotähti työntyi eteen. ”Olet jalo soturi, Viimaturkki. Et voi elää valheissa. Suonissasi virtaa liian voimakkaana uskollisuus soturilaille.”

”Toisin kuin niiden pelkurien”, Viimaturkki myönsi.

Haukkahalla oli noussut käpälilleen. ”Lisää harjoituksia?” hän ehdotti.

Tiikeritähti pudisti päätään. ”Sinulle on eräs toinen tehtävä.” Hän heilautti leveää päätään ja katsoi soturiin.

Haukkahalla siristi silmänsä jäänsiruiksi. ”Mikä?”

”On eräs toinen oppilas”, Tiikeritähti sanoi. ”Hänellä on suuria voimia. Hänen on liityttävä meihin, niin puntit ovat taistelussa tasan.”

”Haluatko, että käyn hänen luonaan?” Haukkahallan nau’ussa oli uhkaava sävy.

Tiikeritähti nyökkäsi. ”Kulje hänen unissaan. Opetä hänelle, että meidän taistelumme on hänen kohtalonsa.” Hän heilautti pitkän, tumman häntänsä päätä. ”Mene.”

Kun roteva soturi kääntyi ja lähti tallustamaan usvan sekaan, Tiikeritähti murisi hänen jälkeensä: ”Ei pitäisi tulla ongelmia. Hän on valmis.”

LUKU 1

KYYHKYTASSU VAPISI UNISSAAN.

”Kyyhkytassu! Kyyhkytassu!” vaikeroivat äänet hänen ympärillään kun hän räpiköi virrassa, joka repi hänen turkkiaan ja kieputti häntä pimeyden läpi. ”Kyyhkytassu!” Ääni oli pelosta kireä. Hänen ohitseensa ui puita ja oksia, jotka kulkeutuivat kauas alavirralle. Alapuolella ammotti pimeys, jota jatkui niin kauhistuttavan syvälle että Kyyhkytassun kurkkua kuristi.

”Kyyhkytassu!” Värehännän epätoivoinen, orpo uikutus kaikui Kyyhkytassun korvissa.

Hän hätkähti ja räpäytti silmänsä auki.

Hänen sisarensa Murattitassu liikahti hänen vieressään. ”Näitkö sinä unta?” Hopeanharmaan ja valkoisen kirjava naaras nosti päätään ja katsahti huolestuneena Kyyhkytassuun. ”Sätkit kuin mikäkin hiiri.”

”Paha uni.” Kyyhkytassu pinnisteli pitääkseen naukunsa tasaisena. Hänen sydämensä jyskytti ja Värehännän huuto kaikui hänen päässään. Hän kurkotti eteenpäin ja nuolaisi Murattitassun päätä. ”Se oli ja meni”, hän valehteli.

Kun Murattitassun uneliaat silmät alkoivat painua kiinni, Kyyhkytassu hengitti sisarensa pehmeää tuoksua. *Olen kotona*, hän muistutti itselleen. *Kaikki on hyvin*. Silti hänen

sydämensä takoi edelleen. Hän venytteli vuoteellaan niin että väreet kulkivat häntää pitkin ja kömpi sitten käpälilleen. Hän tassutteli varovasti makuusijojen välitse ja ulos pesästä.

Kuun valo lankesi autiolle aukiolle, ja leiriä ympäröivien kiviseinien yllä taivas oli aamuisen maidonvaalea. Pentutarhasta kantautui Unikkohallan vastasyntyneiden pentujen miukuna, ja pesistä kuului kuorsauksen hyrinää. Ilma tuntui Kyyhkytassun kuonolla oudolta, viileältä ja märältä. Monen kuun ajan hän oli tuntenut pelkän kuivuuden paahtavan, kielellä kuivan tuulen. Nyt hän kuitenkin maistoi metsän vehreän tuoreuden, huumaaavan ja houkuttelevan.

Tähtien täplittämän taivaan poikki leijaili pilviharso, joka kietoi Hopeahännän hämähäkinseittiinsä. Kyyhkytassu mietti, katseliko Värehäntä jostakin tähtiesi-isien joukosta.

Anteeksi. Sana kaikui hänen korvissaan kuin pöllön yksinäinen huuto.

Vaikka matkasta ylävirralle oli jo neljänneskuu, muisto tuntui yhä särkynä Kyyhkytassun lihaksissa. Hän ja Leijonaroihu sekä kaksi kissaa kustakin muusta klaanista olivat taivaltaneet etsimään majavia, jotka olivat tukkineet joen ja kuivattaneet järven. Yhdessä he olivat tuhonneet padon ja vapauttaneet veden, joka oli täyttänyt järven uudelleen. Ja nyt elämä oli palaamassa reviireille. Kyyhkytassu tunsi sen metsän havinassa, kuuli sen riistaeläinten liikahteluissa leirin ulkopuolella.

Hänet valtasi ylpeys. Juuri hän oli aistinut ne majavat, kun ne tekivät tihutyötään. Hän oli ollut mukana hajottamassa niiden patoa, ja nyt kaikki klaanit selviäisivät. Muisto oli kuitenkin katkeransuloinen, kuin siankärsämöä kielellä. Jokiklaanin soturi Värehäntä oli kuollut taistellessaan isoja ruskeita otuksia vastaan, joiden ruho oli voimakkaampi kuin

ketun ja joiden keltaisten hampaiden näykkäisyt olivat kuolettavampia kuin kynnet.

Kyyhkytassun mieli oli ollut kotiinpaluun jälkeen täynnä matkan muistoja, ja Värehännän kuolema vainosi häntä unissa. Tuntuiko Leijonaroihusta samalta? Hän ei uskaltanut kysyä. Eikä hän voinut myöskään uskoutua Närhisulalle siitä, miten matka vieläkin vaivasi hänen mieltään. He voisivat pitää häntä heikkona. Hänellä oli edessään mahtava kohtalo.

Miten hän ikinä pystyisi toteuttamaan ennustuksen, joka oli annettu Tulitähdelle monta kuuta sitten? *Tulee kolme, vesi verta, jotka pitävät tähtien voimaa käpälissään.*

Kyyhkytassu oli yksi kolmesta yhdessä Leijonaroihun ja Närhisulan kanssa. Sen tajuaminen oli hänestä vieläkin typeryttävää. Hän oli ollut oppilaana alle kuun, ja nyt hän kantoi lavoillaan samanlaista vastuuta kuin vanhemmat soturit. Mitä muuta hän voisi kuin hioa hänelle suotua kykyä, sitä joka oli tehnyt hänestä yhden kolmikosta? Hän harjoitteli joka päivä, kurkotteli aisteillaan niin kauas metsään kuin kykeni, kuunteli, maisteli ja tunnusteli sellaisia ääniä ja liikkeitä, joita edes Närhisulka ei erottanut.

Kyyhkytassu kyyristyi pesän ulkopuolelle kostean tuulen tuiverruksessa ja sulki silmänsä. Hän antoi maan tunnun hälvetä käpälistään, kurkotti pentutarhassa möyriä Unikkohallan pentujen äänten yli ja päästi aistinsa harhailemaan. Metsä värisi eloa ja täytti hänen aistinsa tuoksuilla ja äänillä: linnut pörhistelemässä höyheniään ennen aamulaulun aloittamista, varhainen Varjoklaanin partio lampsimassa ulos leiristä uneliaasti, kömpelöin käpälin liukkaalla, neulasten peittämällä maalla. Hylätyn kaksijalanpesän vieressä kasvavan kissanmintun kirpeä tuoksu tulvahti hänen kielelleen. Tuuliklaanin rajalla virtaavan kivipohjaisen joen pulputus värisytti hänen korvakarvojaan.

Hetkinen!

Miksi järven rannalla luikki kaksi kissaa tähän aikaan päivästä?

Kyyhkytassua alkoi hermostuttaa niin että nahkaa pisteli. Hän räpäytti silmänsä auki. Hänen pitäisi kertoa jollekulle. Mutta miten hän selittäisi asian paljastamatta salaista kyykään? *Leijonaroihu?* Ei. Ei hän voisi mennä mestarinsa luo. Leijonaroihu olisi nukkumassa soturien pesässä, ja hänet olisi mahdotonta herättää hänen pesätovereitaan häiritsemättä.

Närhisulka? Tietenkin! Närhisulka oli nukkunut parantajan pesässä yksinään siitä alkaen, kun Lehtilampi oli siirtynyt soturien joukkoon. Kyyhkytassu kiirehti aukion poikki ja työntyi varjoisan luolan suuaukkoa verhoavien vatukanoksien läpi.

”Närhisulka!” Hän avasi silmänsä ammolleen tottuakseen hämärään. Sitten hän kiiruhti Närhisulan makuusijan ääreen ja tökkäsi häntä nenällään.

Närhisulan harmaankirjava turkki oli unen jäljiltä sekainen ja hän oli tunkenut nenänsä tiukasti kypälän alle. ”Mene pois”, hän murahti.

”Tämä on tärkeää”, Kyyhkytassu sihahti.

Parantaja nosti päätään ja räpäytti sokeat siniset silmänsä auki. ”Minä näin unta!” hän töksäytti.

Kyyhkytassu jännittyi. Oliko hän häirinnyt Tähtiklaanin lähettämää viestiä?

”Olin juuri saamassa hiiren kiinni.” Närhisulka toi kypälänsä viiksenmitan päähän toisistaan. ”Se oli *näin* lähellä.”

Kyyhkytassu tukahdutti kehräyksen. Tuntui huojentavalta, että Närhisulka näki tavallisia hiirenpyydystysunia niin kuin muutkin. ”Anteeksi.”

”Ei siinä ole mitään hauskaa!” Närhisulka nousi ja ravisteli turkkiaan.

**»'On eräs toinen oppilas', Tiikeritähti
sanoi. 'Hänellä on suuria voimia.
Hänen on liityttävä meihin.'»**

Myrskyklaanin Kyyhkytassulla on erityinen lahja – yliluonnollisen terävät aistit – ja hän näyttää kuuluvan muinaisen ennustuksen tarkoittamaan kolmikkoon. Tämä salaisuus on hänelle raskas kantaa, etenkin kun hänen sisarensa Murattitassu on hänelle kateellinen. Murattitassu löytää pako- paikan unista, joihin ilmestyy salaperäinen soturi. Kun rankkasateet uhkaavat Myrskyklaanin leiriä, klaanin kohtalo on nuorten siskosten käpälissä: pystyykö Kyyhkytassu estämään onnettomuuden, ja mihin Murattitassun unet klaanin johtavat?

Tähtien enne on neljäs Soturikissat-saaga.

Etäiset kaiut on saagan toinen osa.

	 9 789510 496442
www.wsoy.fi	T84.2 ISBN 978-951-0-49644-2

Kannen kuva: Owen Richardson